

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

KAPPATOS
ATHENS ART
RESIDENCY

ROOMS ²⁰¹⁷ +

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

ROOMS²⁰¹⁷
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

St George Lycabettus Hotel
Δεξαμενή, Κολωνάκι

19/01/2017 - 5/02/2017

ROOMS²⁰¹⁷+

Αίθουσα Τέχνης Καππάτος, Αθηνάς 12, Αθήνα

9/02/2017 - 4/03/2017

ROOMS²⁰¹⁷

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Στη δέκατη έβδομη χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

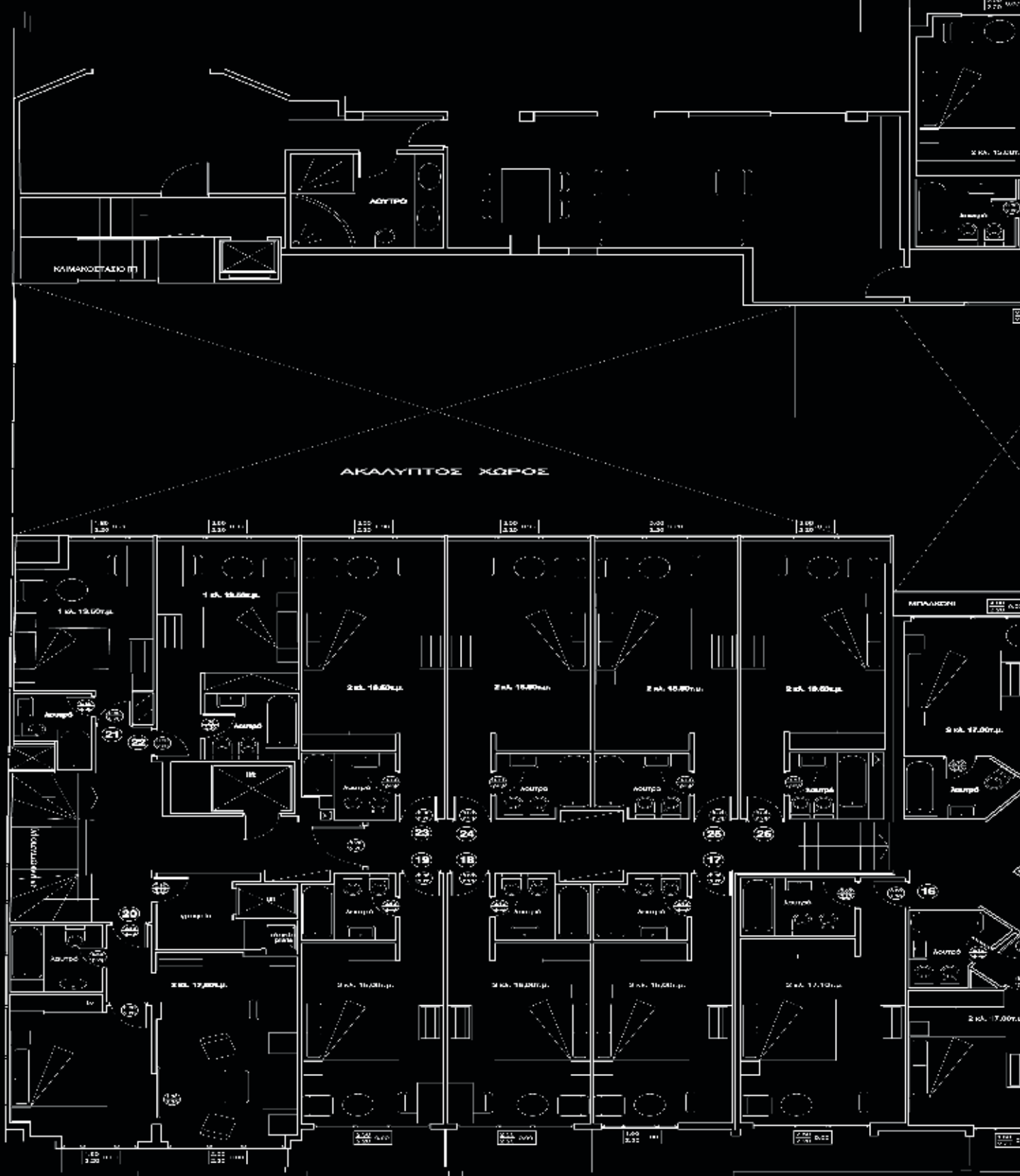
Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθόσον η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδλώνεται αφ’ ενός η συνενοχή όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπειρέχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων - ένα μεγάλο αριθμό νέων πρωτοεμφανιζόμενων καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Γεράσιμος Καππάτος

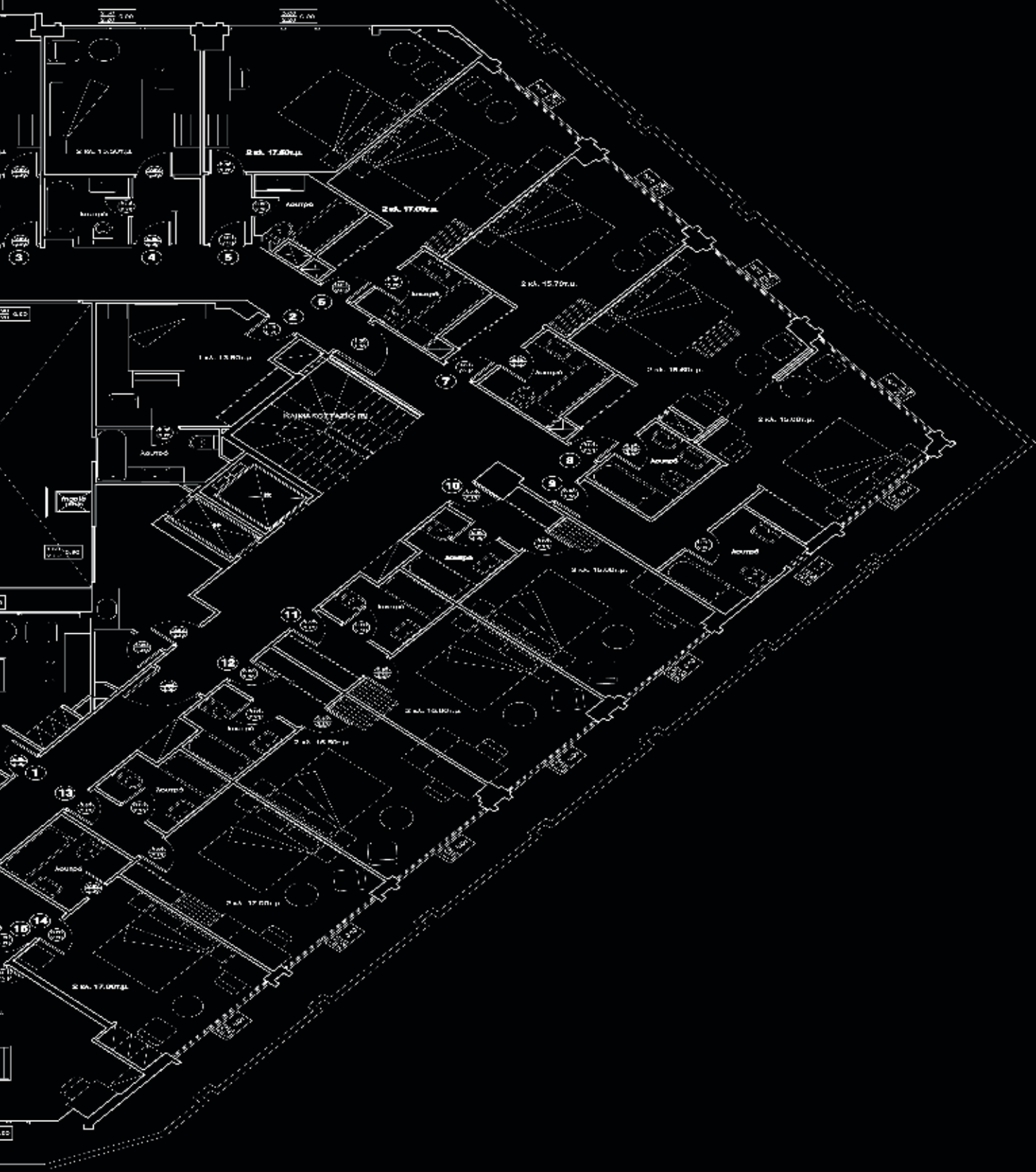
ΑΚΑΛΥΠΤΟΣ ΧΩΡΟΣ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΠΟΛΙΣ (Π)

ΑΔΥΤΙΟ

ΜΠΑΛΚΟΝΙ

1:200

Βάλια Παπαστάμου

Lies will flow from my lips

No1: Συστάδες αυτοκόλλητων ετικετών που αποτυγχάνουν να αναγράψουν την αξία.

No2: Η κατάργηση της κίνησης του χεριού μέσα από την παρεμβολή ενός οπτικού φίλτρου, με την πραγματική αναγραφή να απουσιάζει.

No3: Η αδυναμία του λόγου να πει, γίνεται κάπουλα με χνούδι χαρτιού, προς κατάποση των λέξεων.

No4: Η ανικανότητα του μέτρου να μετρήσει με αριθμούς, αφού, σπάει σε μέρη και συντίθεται σε άλλης μορφής επιφάνεια.

No5: Ο λανθάνων τρόπος, του εγχειριδίου υπνοπαιδείας, να παράξει μια πρωτογενή φαντασία, μιμείται ειρωνικά, με παραπομπές στα υπάρχοντα "πρότυπα".

Η συσσωρευτική κειμενική παράθεση των αποτυχιών, σαν λίστα ταξιδιού.

Διαμονή αυτών στο δωμάτιο, προσωρινή.

Δοχείο ψευδών, συσσωρευτικών αποτυχιών.

Ένα δωμάτιο – δοχείο.

Ένα δωμάτιο, αποφορτισμένο από τα έπιπλα πολλαπλών χρήσεων, μένει κενό. Η επιθυμία να γεμίσει ξανά, γεννάται, συνειδητά ή και όχι. Σημεία οικειότητας είναι ανέφικτο να μην δημιουργηθούν, για όσο χρόνο κι' αν αυτό κατοικηθεί. Η ουδέτερη, αυτή, χωρική μονάδα του συνολικού οικοδομήματος του ξενοδοχείου, ως δοχείο αναμένει το υλικό που θα την ολοκληρώσει, έστω και προσωρινά.

Η Βάλια Παπαστάμου, μεταφέρει, στον τόπο του δωματίου, αντικείμενα σε συσσώρευση που καταλήγουν να μοιάζουν με ίχνη. Η ουσία της αποτυχίας βρίσκεται ακριβώς εκεί· συσσωρεύοντας αντικείμενα, που κανείς θα περίμενε να γεμίσουν το δωμάτιο, αυτά, τελικά, λαμβάνουν τον ελάχιστο χώρο που τους αναλογεί και εμφανίζονται ως ίχνη.

Πέντε φορές αυτή η αποτυχία θα μορφοποιηθεί εικαστικά, μέσω των πέντε, συσσωρευτικά τοποθετημένων, αντικειμένων που μεταφέρονται στον χώρο. Αυτή, άλλοτε, γίνεται συνειδητά ως ψεύδος και, άλλοτε, προκύπτει. Τα ίχνη αποκτούν μια ενδεχομενική μορφή και μεταφέρονται εκεί, από όπου έχουν αφαιρεθεί τα προηγούμενα στοιχεία του χώρου. Τα αντικείμενα ορίζονται από τον τόπο για τον οποίο προορίζονται και τον τόπο στον οποίο βρίσκονται. Κατάσταση αυτών: μεταφορά. Οι δομές που τα εμπεριέχουν, οφείλουν να είναι μετρικά ασφαλείς και τόσο μικρές όσο και ευέλικτες, για την μεταφορά και την προσωρινή τους διαμονή στο δοχείο του δωματίου. Το μετρικό στοιχείο που συνθέτει τις συσσωρευτικές δομές των ιχνών, επαναπροσδιορίζεται, μεταφέροντας την αποτυχία έκφρασης, της αξίας, της κίνησης, του λόγου, της μέτρησης και της πρωτογενούς φαντασίας σε ένα *δοχείο μιας χρήσης*.

Εμμανουέλα Ανδριανάκη

Κωνσταντίνος Κωτσής

Δεκαδαϊς

σύμβολα μοτίβα κατασκευή
μια αφήγηση για ένα χώρο/έδαφος/περιοχή
Κατασκευ-ασμένη πραγματικότητα
ιδεολογία
πρωτοπορία
ουτοπία
θαμπή προβολή στο μέλλον
διαφορετικός γοητεία έλξη εξωτισμός
μετάβαση χρονική
μετάβαση τοπική
σύγχρονες αναγνώσεις στυλ
dekaadaic
ύφασμα μόδα ως σύμπτωμα
πολιτισμός

Ο Κωνσταντίνος Κωτσής μεταμορφώνει το δωμάτιο του ξενοδοχείου σε μια σύγχρονη αυτόνομη επικράτεια. Με σύμβολα και μοτίβα εμπνευσμένα από την εποχή του κομμουνισμού στην Ρωσία διερωτάται γύρω από την έννοια του εθνικού συμβόλου και του μνημείου και προτείνει νέες εκδοχές τους. Το ύφασμα και το ξύλο, που παραπέμπουν στην κατασκευή μιας σημαίας, αυτοαναιρούνται ως μνημεία λόγω του ευτελούς της φύσης τους. Ψηλαφώντας την σύγχρονη εποχή και αντλώντας έμπνευση από την επικαιρότητα, ο καλλιτέχνης δημιουργεί συνδέσεις μεταξύ του τότε και του τώρα και επαναχρησιμοποιεί το ύφασμα μέσα από νέα πρίσματα, όπως αυτό της μόδας. Σε αυτό το πλαίσιο, η έννοια της παρακμής δεκαδαϊς δεν χρησιμοποιείται με σκοπό να μειώσει τη σημασία των συμβόλων αυτών αλλά αντίθετα να τονίσει τις αυξομειώσεις μίας αξίας, η οποία με τον χρόνο υποβάλλεται σε αλλαγές. Η ανάγκη της επιστήμης της Ιστορίας να προσθέσει την “πτώση” στο λεξιλόγιο της, χρησιμοποιείται εδώ με σκοπό να επαναοριστεί και να τονίσει όχι μια γραμμική εξέλιξη αλλά περισσότερο ένα φαύλο κύκλο, μία αέναη συνέχεια.

κατανόηση, ερμηνεία, προσέγγιση, έκθεση

Εύα Βασιλαματζή

Κατερίνα Βέλλιου

Σε έναν κόσμο δίχως σύνορα

Ζωγραφική, γλυπτική και κατασκευές χαρακτηρίζουν τις μεγάλων διαστάσεων εγκαταστάσεις της Κατερίνας Βέλλιου, οι οποίες συνήθως καταλαμβάνουν τον εκθεσιακό χώρο ως ενιαίες γλυπτικές συνθέσεις.

Επιφάνειες λευκού χρώματος, σε ακανόνιστες φόρμες και μεγέθη, εκτείνονται στον πραγματικό χώρο, σε όλους τους τοίχους και το δάπεδο του δωματίου, ορίζουν ένα ανοιχτό και καθαρό περιβάλλον, ένα κέλυφος υποδοχής δημιουργώντας ένα ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον από θραύσματα, τα οποία προσδιορίζουν τελικά έναν απροσδόκητο γεωγραφικό χάρτη.

14 χειροποίητες βαλίτσες με ξύλινο σκελετό και λεπτομέρειες από λιτά και καλοδουλεμένα μεταλλικά και δερμάτινα στοιχεία, δίχως όμως τα σκληρά τοιχώματα τα οποία συνήθως συγκρατούν το περιεχόμενό τους, εντάσσονται στον χώρο ορίζοντας σημεία, τόπους αλλά και την ανθρώπινη παρουσία μέσα στα πλαίσια του ιδιότυπου χάρτη.

Με την έννοια του χάρτη και μέσα από έναν πολυποίκιλο συνδυασμό εκφραστικών μέσων και υλικών έχουν καταπιαστεί αρκετοί σύγχρονοι καλλιτέχνες. Για την Κατερίνα Βέλλιου όμως, ο χάρτης αποτελεί απλά την αφορμή για να αποδώσει σε έναν κόσμο τόσο ακατανόητα και παράλογα δομημένο, την ιδιότητα της αλληλεγγύης και της ελεύθερης μετακίνησης ιδεών και ανθρώπων ενώ όλο αυτό το επιτυγχάνει μέσα από την επιτηδευμένη απλοποίηση της φόρμας, τις εξαιρετικά δουλεμένες λεπτομέρειες και τη μονοχρωματική αντίληψη, στοιχεία τα οποία συνθέτει με μια ενσυνείδητη και πρωτότυπη προσέγγιση.

Δόμνα Γούναρη

Ελίζα Μοσχοπούλου

Can you see further than the bars of your safety?

Ένα τρισδιάστατο γυναικείο φόρεμα σε τομή, τεράστιο και άκαμπτο σαν κρινολίνο του 19ου αιώνα, περιμένει τον επισκέπτη στο κατώφλι, καλώντας τον να εισχωρήσει για λίγο εντός του και να το κατοικήσει. «Can you see further than the bars of your safety?», επιγράφεται η διαδραστική εγκατάσταση που δημιούργησε η ζωγράφος-σκηνογράφος Ελίζα Μοσχοπούλου. Μέσα στο σκοτεινό, απρόσωπο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, προτείνει ένα περιβάλλον ολόλευκο και φωτεινό σαν μυστικό καταφύγιο. Με χάρτινη επένδυση εξωτερικά η κατασκευή προσομοιάζει, στο κάτω μέρος της, ανθρώπινο δέρμα με ανοιχτά τραύματα, σε αντίθεση με το λευκό υφασμάτινο τελείωμα με τις ρομαντικές πιέτες και πτυχώσεις.

«Τελευταία», λέει η καλλιτέχνης, «με προβληματίζει ιδιαίτερα μια αυθόρμητη αντίδραση, που πιστεύω πως είναι κοινός τόπος. Είναι η ανάγκη να κλείσω, έστω και για μια στιγμή τα μάτια, μπροστά στα άσχημα που αντικρίζω στην καθημερινότητα μου. Σαν κάτι μέσα μου να προτιμούσε να μη ξέρει, να μην είχε δει. Αντίδραση που ξεκινάει ίσως από την απογοήτευση που προξενεί η αδυναμία μου για άμεση τουλάχιστον βοήθεια». Από αυτή την αφετηρία θα προκύψει το φουστάνι-μητέρα.

Μακρινή ανάμνηση μιας βαθιά κρυμμένης μυθικής αλήθειας; Πρωτογενής κοιλότητα μιας αρχαϊκής Μητέρας; Παλινδρόμηση σε πρωταρχικά στάδια ανάπτυξης και ψευδαισθήση απόλυτης προστασίας, συναίσθημα συγχώνευσης με τη μητέρα ως αδιαφοροποίητο ψυχικό ον, oceaning feeling πληρότητας και ευδαιμονίας, πριν το εγώ αναπτυχθεί, αναγνωρίζοντας το υποκείμενο και το αντικείμενο ως διαφορετικές οντότητες; Αίσθημα ασφάλειας ή θανάσιμης επικινδυνότητας;

Μέσα από τις προσωπικές μνήμες και τις εμπειρίες του, τις φαντασιώσεις και τις ενορμήσεις του, ο επισκέπτης θα δώσει τη δική του, ευχάριστη ή δυσάρεστη, διάσταση. Όσπου στην έξοδο, αμείλικτη η πόλη αναμένει να μας εντάξει και πάλι στην πραγματικότητα.

Δηώ Καγγελάρη

2017
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

KAPPATOS
ATHENS ART
RESIDENCY

Μαίρη Θηβαίου

Example of Room Rental Agreement

Η Μαίρη Θηβαίου παρουσιάζει την εγκατάσταση Example of a room rental agreement στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου. Σε προηγούμενες βίντεο-εγκαταστάσεις παρουσίαζε αφηγήσεις ανθρώπων που κινούνταν συνεχώς σε «μη-τόπους»¹, όπως σκάλες, ασανσέρ και πάρκινγκ αυτοκινήτων, προκειμένου να αποκρυπτογραφήσουν την ταυτότητα τους μέσω αυτής της εμπειρίας. Σ' αυτήν την εγκατάσταση επιλέγει το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, ως έναν εξ' ορισμού μη μόνιμο προορισμό, αφού η διαμονή σ' ένα ξενοδοχείο εμπεριέχει μια σύγχρονη κινητικότητα. Είναι ένας από αυτούς τους χώρους που θέτουν, το υποκείμενο και το τόπο, διαρκώς σε μια κίνηση, χωρίς να υποδηλώνουν οποιαδήποτε στασιμότητα στην σχέση αυτή. Συνεπώς, το στοιχείο αυτό λειτουργεί στο έργο με συμβολικό τρόπο, δημιουργώντας μια πορεία αναζήτησης του εαυτού.

Τα πολλαπλά βίντεο και τα αντικείμενα, τα οποία είναι το τηλέφωνο, η βαλίτσα και το μπουρνούζι, τα οποία είναι τοποθετημένα σε σημεία της κρεβατοκάμαρας και του μπάνιου αφηγούνται μια ιστορία, μίας γυναίκας, με κοινό παρανομαστή το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου. Η σκηνή από μια γυναίκα που τρέχει αλλά παραμένει στο ίδιο σημείο και μια προβολή από τη ζωή στο ξενοδοχείο. Η αφήγηση δηλαδή μιας ιστορίας λίγο μετά από ένα συμβάν, λίγο μετά την φυγή ή τον ερχομό της γυναίκας.

Όλες αυτές οι σκηνές συνθέτουν μια αποσπασματική αφήγηση αναζήτησης του εαυτού, μέσα από τη προσωρινή διαμονή σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Η Μαίρη Θηβαίου θέλει να δημιουργήσει στον θεατή την αίσθηση ότι ένα μέρος από την πληροφορία μπορεί να χαθεί κατά την οπτική θέαση του και την ίδια στιγμή που παρακολουθεί μία προβολή στη κρεβατοκάμαρα, να χάνει την οπτική μιας άλλης στο μπάνιο. Έτσι, ο επισκέπτης παίρνει μέρος στην εγκατάσταση αφού περιηγείται στο χώρο προσπαθώντας να καταλάβει μέσω αυτής της αποσπασματικής αφήγησης την ολότητα του έργου.

Νάσια Καλαμάκη

1. Ο Marc Augé στο βιβλίο του Για μια ανθρωπολογία των σύγχρονων κόσμων, με τον όρο «μη-τόπος», εννοούσε τους φυσικούς χώρους με συγκεκριμένο σκοπό (αεροδρόμια, σταθμοί νέων δικτύων, νέα εμπορικά συγκροτήματα, αυτοκινητόδρομοι κ.α.) αλλά και τις σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των ατόμων -ταξιδιωτών μ' αυτούς. Ο Μ.Αυγέ εξετάζει τους χώρους της υπερμοντερνικότητας από μια ανθρωπολογική όσφραξη υποστηρίζοντας πως οι ανθρωπολογικοί-ιστορικοί τύποι δημιουργούν γύρω τους ένα πλέγμα οργανικών δεσμών, αντίθετα με τους «μη-τόπους» που απονέμουν μια συμβατική μοναξιά και ένα ανοίκειο συναίσθημα. Ο περιπλανητής του Αυγέ μπορεί να αποκομίσει μόνο μερικές, μικρές ματιές από το περιβάλλον του.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Marc Augé, Για μια ανθρωπολογία των σύγχρονων κόσμων, μφ.Σαραφειδου Δέσποινα, (Αθήνα, εκδ.Αλεξάνδρεια, 1999)

2017
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

KAPPATOS
ATHENS ART
RESIDENCY

Αγγελική Μπόζου

Manna Fortuna-will make your dreams come true

Κατά τον Βιον, ο χώρος του ονείρου, παραπέμπει σε μία λειτουργία που συγκεντρώνει και συνθέτει μία ψυχική δραστηριότητα, κατακερματισμένη σε πολυάριθμα κομμάτια. Αποτελεί το μέσο και τον τόπο, όπου οι συνειδητές και βιωμένες εμπειρίες, υπάγονται σε περαιτέρω επεξεργασία μέσω του Ασυνειδήτου, ώστε να νοηματοδοτηθούν διά της συμβολοποίησης.

Στη διαδραστική πολυ-αισθητηριακή performance Manna Fortuna- will make your dreams come true, η Αγγελική Μπόζου, συντονίζει μία επιτελεστική παράσταση, αφητηρία της οποίας αποτελεί το κοινό, το οποίο καλείται να διηγηθεί τα όνειρα του, ενώ ταυτόχρονα, η ίδια εικονοποιεί το λόγο επί του ονείρου, συνοδεία μουσικού που δρα αυτοσχεδιαστικά. Στην επιτελεστική αυτή διαδικασία, είναι το συνειδητό, ο επεξεργασμένος Λόγος –προερχόμενος από τον θεατή/αφηγητή- που προηγείται και (εκ)-τίθεται προς μία πιο ωμή και άμεση χειρονομαϊκή αποτύπωση, από πλευράς της δημιουργού. Η Manna Fortuna, σαν σε κατάσταση ονειροπόλησης, μοιάζει να ακούει, αισθανόμενη πίσω από τα λόγια και εικονοποιεί στο εδώ και τώρα του ονειρικού δωματίου, αυτό που δεν μπορεί να αρθρωθεί με λέξεις, εντάσσοντας αυτόματα, προσωπικά της ψυχικά ίχνη στη δημιουργία του έργου.

Παράλληλα, σε αυτό το ρεαλιστικό χωροχρόνο του δωματίου, δημιουργείται ένας άχρονος, ενδιάμεσος ψυχικός χώρος, όπου το υποκειμενικό της εμπειρίας του θεατή-αφηγητή, συναντά την εξωτερική πραγματικότητα, τον Άλλον. Η Manna Fortuna, μέσα στον υποβλητικό και γεμάτο θεατρικότητα ονειρικό χώρο του δωματίου, λειτουργεί ως περιέχουσα την ατομική εμπειρία του θεατή-αφηγητή, συλλέγοντας τα θραύσματα της ασυνειδήτης εμπειρίας του και των ονειρικών μνημονικών ιχνών του, επιστρέφοντας τα, εικαστικά μετασχηματισμένα διαμέσω του προσωπικού της φαντασιακού ντεπόζιτου, αποτέλεσμα του οποίου είναι το έργο που γεννάται ενώπιον του κοινού. Η διαδικασία της δημιουργίας έρχεται στο προσκήνιο του δωματίου και δευτερευόντως το εικαστικό αποτέλεσμα, το οποίο συνεχώς τροποποιείται για να εξηγηθεί την αποτύπωση της αφήγησης, μέσα από μία κυκλική διαδρομή σηματοδοτούμενη από εναλλασσόμενες στιγμές κατακερματισμού και απαρτίωσης, όπως αυτές εκφράζονται μέσα στα όρια του χαρτιού, στο οποίο η Manna Fortuna εναποθέτει συμβολικά τις λέξεις που αρθρώνει ο αφηγητής-θεατής.

Είναι η εμπειρία της Συνάντησης και της Συνδημιουργίας που εξέχει και οι μεταλλάξεις που αυτές ενέχουν μέσω της αλληλεπίδρασης ετεροτήτων, ήτοι της επικοινωνίας μεταξύ ασυνειδήτου και συνειδητού, εικόνας και λόγου, σκέψης και βιώματος, διανοητικού και αισθητηριακού, ήχου και σιωπής, Εαυτού και Άλλου.

Ισαβέλλα Κλαδάκη

Ειρήνη Γεωργοπούλου

Μικρόκοσμος

Η Καλλιτέχνης μέσα από ένα σύμπλεγμα άμορφων μορφών προσπαθεί να διερευνήσει τη σχέση του πραγματικού και του φανταστικού, της παρουσίας και της απουσίας τόσο του ανθρώπινου μυαλού όσο και της ίδιας της ανθρώπινης οντότητας. Μέσα από τη συμπλεγματική αυτή εγκατάσταση, η ίδια προτείνει μια νέα απροσδόκητη ουτοπική κατάσταση τόσο του ίδιου του μυαλού όσο και της ανθρώπινης ύπαρξης. Με αυτό τον τρόπο, προκαλεί τον ίδιο το θεατή να επικοινωνήσει με το έργο και να βιώσει, μέσω της περιπλάνησης και της άμεσης επαφής του με το ίδιο το υλικό, την δική του έλξη, μέσα στον υπαρξιακά δομημένο αυτό ονειρικό μικρόκοσμο. Τον προκαλεί ουσιαστικά να λειτουργήσει ως συνδεδετικός κρίκος ανάμεσα στον προσωπικό της «Μικρόκοσμο» και στον καθολικό «μακρόκοσμο» με κοινό παρονομαστή το ίδιο το έργο. Ανώτερος στόχος της περιπλάνησης αυτής είναι, ο ίδιος ο θεατής να βρει τη θέση του μέσα σε αυτόν και να δημιουργήσει ένα διάλογο επικοινωνίας με το παρόν έργο. Ουσιαστικά, ένα συναισθηματικό ταξίδι που να αιωρείται κάπου ανάμεσα σε γνωστά και άγνωστα μονοπάτια της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η Ειρήνη Γεωργοπούλου, γενικότερα στο έργο της χρησιμοποιεί μικτές τεχνικές, που στην ολότητά τους, εξερευνούν μέσα από συμβολισμούς και αλληγορίες, τη σχέση του ανθρώπου με το χωροχρόνο. Ισορροπούν κάπου ανάμεσα στην αλληλεπίδραση των σχέσεων φωτός και σκότους, πραγματικότητας και ονείρου, ύπαρξης και ανυπαρξίας, ζωής και θανάτου, κίνησης και στατικότητας, στέρεου και άυλου, κενού και ήχου. Σημαντικό στοιχείο αποτελεί η ανάμειξη στο έργο της έννοιας του ίδιου του τόπου, του χώρου και του χρόνου. Οι τεχνικές που ακολουθεί στη δουλειά της ποικίλλουν: χαρακτηριστική, φωτογραφία, γλυπτική, ζωγραφική, ενώ χαρακτηριστικό δείγμα, αποτελούν η μεγάλης κλίμακας εγκαταστάσεις. Αντίστοιχα, το ίδιο συμβαίνει και με τα υλικά που χρησιμοποιεί: κερι, γύψο, ύφασμα, άμμος, μέταλλο, φως.

Πέτρος Κοσμάς

Marina Genadieva

Η Μαρίνα Γκενάντιεβα συνθέτει, με μια ποικιλία μέσων, μια τέχνη που εστιάζει κυρίως στην γυναικεία ταυτότητα, τους φυλετικούς ρόλους και το κοινωνικά υποβολιμαίο, αισθητικό καμουφλάζ του θηλυκού.

Αυτή της η πρόθεση υλοποιείται με μια ζωγραφική απόλυτα επίκαιρη, ευθυγραμμισμένη με τη σύγχρονη, διεθνή τάση ενός still life Ρεαλισμού που συνδιαλέγεται –και εμπνέεται– από την αισθητική των social media και του εκρηκτικού εγωκεντρισμού (egotism) των φωτογραφιών του facebook και του instagram. Με καθαρή παράσταση σκηνών της καθημερινότητας, με προσωπογραφίες, κυρίως ναρκισσιστικής αλλά όχι πάντα κολακευτικής αυτοέκθεσης, στις οποίες εισάγει στοιχεία τροποποίησης, αλλοίωσης και παραμόρφωσης, η Γκενάντιεβα χρησιμοποιεί την εικόνα της ως όχημα σύνδεσης με κοινωνικά θέματα και τον εαυτό της ως υποκείμενο/υπόδειγμα της πρωτόγνωρης, σήμερα, εξαντικειμενοποίησης του ατόμου.

Αυτός ο νέος ρεαλισμός στη ζωγραφική, σκληρός, απομυθοποιητικός, είναι ένα τεχνικά και ψυχολογικά σύνθετο σύστημα αναφορών που χρησιμοποιεί την υπαρξιακή εμπειρία του ατόμου μέσα στον χρόνο για να επιδείξει κοινωνικές συσχετίσεις, κώδικες και συμβολικά μηνύματα, υπόγειες αναφορές και μεταφορές.

Η Γκενάντιεβα μετέρχεται όλα τα προσφερόμενα μέσα - ζωγραφική, γλυπτική, εγκαταστάσεις και performance- για να δώσει το δικό της στίγμα στο zeitgeist των ημερών, για να επανασυνθέσει την υποκειμενική της θέαση του αντικειμενικού κόσμου, και για να πάρει θέση, αισθητική και ιδεολογική, στο περίπλοκο σύστημα της εποχής.

Γιώτα Κωνσταντάτου

Nicolas Paradiselo

The hotel room with the 1/7

Έχοντας συνήθως μικρά δωμάτια ξενοδοχείων ως το κύριο σκηνικό των πορνογραφικών δράσεων, η μεθοδολογία παρουσίασης του ερωτισμού αντλεί μεν στοιχεία από την στερεοτυπική πορνογραφία, αφήνει ωστόσο εκτεθειμένα και «παραβιάζει» πολλαπλά πατριαρχικά στερεότυπα, επινοώντας και αποκαλύπτοντας νέες φόρμες και όρια θέασης και αντιμετώπισης του ερωτισμού. Από τις ανθρωπολογικές και κοινωνιολογικές αναλύσεις της ομοφυλοφιλικής σεξουαλικότητας και της εξέλιξής της¹, μέχρι τα μετα-πορνό φιλμ του Bruce LaBruce², το εμπόριο του ερωτισμού αποτελεί μια από τις πλέον εύρωστες, ακμάζουσες βιομηχανίες θεάματος σήμερα και -όπως κάθε πεδίο που αντλεί στοιχεία από τις ιδιωτικές ανάγκες και δυνατότητες του ανθρώπινου είδους- πλέον βρίσκεται υπό συστηματική επιστημονική διερεύνηση.

Στην περίπτωση του Nicola Paradiselo και ειδικότερα του διπτύχου *1/7*, που παρουσιάζει στα φετινά Rooms 2017, ο καλλιτέχνης αφορμάται μεν από μια αλληγορία, ωστόσο φαίνεται να θέτει επιπλέον ζητήματα υπό υποδιερεύνηση³ ειδικότερα, το δίπτυχο *1/7* αποτελεί το πρώτο μέρος της σειράς έργων *Paradise Lost*, με σαφείς αναφορές στο ομότιτλο έργο του John Milton και στα 7 θανάσιμα αμαρτήματα, τα οποία ο καλλιτέχνης και επαναδιαπραγματεύεται μέσω της μετανεωτερικής αισθητικής και κοινωνικής συνθήκης.

Στο πρώτο δίπτυχο της σειράς αυτής -που παρουσιάζεται αυτή τη φορά στο εντελώς ιδιαίτερο context ενός δωματίου ξενοδοχείου- μέσω του λόγου, της εικόνας και με σαφείς αναφορές στη μαζική κουλτούρα και το πορνό θέαμα, επιτυγχάνει την παράθεση σημείων και στοιχείων διττής κατεύθυνσης: από την pop φράση “keep calm and...” και το διαδεδομένο μέσο ερωτικής δικτύωσης Grindr (απευθυνόμενο σε gay, bisexual, queer ή bicurious χρήστες), μέχρι τις σκηνές ερωτισμού, ο Paradiselo χτίζει μια λιτή και ευθύτατη αφήγηση γύρω από τα ανανεούμενα συνεχώς στερεότυπα επικοινωνίας και ερωτικής συνεύρεσης, αλλά ταυτόχρονα και γύρω από τη διαχρονικότητα των κοινωνικών ταμπού περί έμφυλης ταυτότητας και συμπεριφορών.

Στη δουλειά του, συνολικότερα, ο Nicolas Paradiselo έχει επιλέξει να σχεδιάζει ρεαλιστικά την πραγματικότητα και, ως εκ τούτου, να αφήνει κάθε πιθανό σχολιασμό και πτυχή της να προσλαμβάνονται ελεύθερα, μέσα από τις επιλογές του σε θεματολογία και αναπαράσταση.

Αρετή Λεοπούλου

1. Rich Cante & Angelo Restivo, “The Cultural-Aesthetic Specificities of All Male Moving-Image Pornography” στο Linda Williams (ed.), *Porn Studies*, Duke University Press 2004, σ.σ. 142-166
2. bruceclubruce.com

Νίκη Γκουλέμα

Η Νίκη Γκουλέμα ζωγραφίζει με είκοσι, το πολύ εικοσιπέντε κινήσεις. Γεμίζει τον μουσαμά σχεδόν χωρίς να τον αγγίζει. Κατασκευάζει μια ζωγραφική εικόνα με τη χάρη και την αυτοπεποίθηση του ευφυούς παίκτη, που έχει απόλυτο έλεγχο των κινήσεών του. Η καλλιτέχνης, από τη μεριά της, υποστηρίζει ότι η αφαιρετική εικονοθεσία που προτείνει έχει κύριο άξονα προβληματισμού τη διαδικασία και, κατά δεύτερο λόγο, τη διαδραστικότητα, όπως όταν χρησιμοποιεί διαφανοσκόπιο για να προβάλλει τα ψηφιακά της σχέδια. Οι εικόνες της Γκουλέμα ανήκουν στην παράδοση της χειρονομιακής ζωγραφικής, καθώς φαίνεται να την απασχολεί σοβαρά το ερώτημα του πώς κανείς μια πράξη ορατή στον καμβά. Όπως στη δουλειά του Cy Twombly, το «δράμα» που εκτυλίσσεται πάνω στην επιφάνεια του πίνακα ή του σχεδίου δεν είναι απαραίτητα μόνο οπτικό. Στα έργα της Γκουλέμα η ποιητική του ελάχιστου, του απαραίτητου και του φαινομενικά ασήμαντου (η καθημερινότητά μας βρίσκεται από τέτοια διακριτικά μοτίβα: ένας λεκές από καφέ, από αίμα, κραγιόν ή λάδι, μια γρατζουνιά, μια χαρακιά, μια μουντζούρα, απρόβλεπτες μολυβιές και κάθε είδους διαγραφές, ίχνη σε μια σκονισμένη επιφάνεια, νηματοειδείς σχηματισμοί όπως τριχούλες και κλωστές, σκόρπια ψίχουλα, ένα σελάγισμα από το πουθενά) συναντά την ποιητική του κενού και της σιωπής, της απόκλισης και της απουσίας, της εκκρεμότητας και της παύσης, της φαινομενικά αδιάφορης χρονικής στιγμής. Κρίνοντας από τις φωτογραφίες με τις οποίες συχνά πλαισιώνει τα ζωγραφικά της έργα, η Γκουλέμα ξέρει να παρατηρεί και προφανώς γνωρίζει τι σημαίνει «θαλπωρή του κενού», ενώ σίγουρα αντιλαμβάνεται πλήρως την αξία αυτής της θαλπωρής. Εξ ου και η καταγωγή της εικονογραφίας της εντοπίζεται, μεταξύ άλλων, στις διαθέσεις που μας μεταφέρει ο Πέτερ Χάντκε στα καλύτερα κείμενά του. Όπως η ακόλουθη από το αφήγημα Ο Κινέζος του πόνου (1983): «Στη γωνιά του δωματίου ένα κουβαράκι σκόνης κυλούσε φωτισμένο από ένα φωτιστικό δαπέδου μπρος πίσω και στον ουρανό έλαμπε ακόμα στον ήλιο μια υγρή λουρίδα, τραβηγμένη από ένα γρήγορο, φωσφορίζοντα μαρκαδόρο».

Χριστόφορος Μαρίνος

Αθανάσιος Γάτος

Heaven Island

Φαντάζεσαι τοπία που δεν έχεις δει ποτέ, όμως ξέρεις με τι μοιάζουν. Αντικείμενα που συνθέτουν εσωτερικούς χώρους αισθητικά προκατασκευασμένους, μέσα στους οποίους ονειρεύεσαι μακρινούς προορισμούς. Σύγχρονους, επίπλαστους - διαφημιστικούς - τουριστικούς παραδείσους. Στην οθόνη παρατηρείς να περνούν εικόνες άμεσα αναγνωρίσιμες. Στην κοινωνία της αναψυχής, ξαπλώνεις βολικά για να στενίσεις μια ψηφιακή γη της επαγγελίας. Μέσα από τη στρατηγική της τυποποίησης του σύγχρονου τρόπου ζωής, η παγκοσμιοποίηση αναλαμβάνει, παρά τη θέληση σου, την διασκέδαση σου. Η ονειροπόληση αυτή όμως δεν έχει τίποτα το νοσταλγικό, είναι μια απλή διάσπαση της προσοχής σου, όπως μια καλή διαφήμιση.

Ο Αθανάσιος Γάτος στο έργο του πραγματεύεται παρόμοιες έννοιες, χρησιμοποιώντας μια εικαστική γλώσσα που οικειοποιείται τους κώδικες των διαφημιστικών εικόνων. Μια διαφημιστική εικόνα εμφανίζεται χωρίς προειδοποίηση και αυξάνει το χάσμα ανάμεσα στο απαραίτητο ή απλά στο επιθυμητό. Η έννοια των διακοπών, ως βασικό τουριστικό προϊόν, που απασχολεί τον καλλιτέχνη, λειτουργεί με παρόμοιο τρόπο. Μέσα από την κατασκευασμένη ιδέα του σύγχρονου εξωτισμού, οι διακοπές σήμερα προωθούνται ως ένα αγαθό αναγκαίο. Ταυτόχρονα, νοούμενες ως μια ζώνη όπου όλα επιτρέπονται, δημιουργούν μια κλισέ εικόνα του καταναλωτικού υποκειμένου: καταπιεσμένος από έναν μόνιμο αυτοέλεγχο των συναισθημάτων του, ο άνθρωπος σε διακοπές μεταφέρεται προσωρινά σε μια ζώνη απόλυτης (κάλπικης) ελευθερίας. Η αισθητική ενός τουριστικού γραφείου που εμπνέει τον Αθανάσιο Γάτο, αποπειράται να παράγει μια αντίστοιχη απελευθερωτική διάθεση. Δημιουργώντας έναν χώρο φιλόξενο, ο καλλιτέχνης προσκαλεί τον θεατή να παρακολουθήσει μια σκηνή που έρχεται σε αντίστιξη με την ειδυλιακή ατμόσφαιρα των υπόλοιπων εικόνων. Προτείνοντας μια γραφική αντίληψη του σύγχρονου τουρισμού, οι εικόνες του Αθανάσιου Γάτου αποπνέουν μια ειδυλιακή ιδέα του πραγματικού, που καταλήγει να είναι πιο σημαντική από την ίδια την πραγματικότητα. Και κάπως έτσι, οι σύγχρονοι παράδεισοι ρυθμίζουν τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας, μετατρέποντας τον άνθρωπο σε μόνιμο θεατή του παραμορφωτικού καλειδοσκοπίου του τουρισμού.

Ces agences de voyage sont les premières responsables de la mise en fiction du monde, de sa déréalisation d'apparence – en réalité, de la conversion des uns en spectateurs et des autres en spectacles
Marc Augé, *L'impossible voyage*

Κυβέλη Μαυροκορδοπούλου

Θάλεια Γκατζούλη

Βίος ή βιός; Απομεινάρια του πρώτου ή ελλείμματα του δεύτερου; Τραύματα του πρώτου ή ζημίες του δεύτερου; Ένας τόνος πόση διαφορά μπορεί να κάνει; Όσο ένα γράμμα: σώμα και χώμα. Από την άλλη, γιατί το βιός δεν είναι ευνοϊκό στη γενική; Δεν κλίνεται; Αντίθετα προς τον βίο, ο οποίος κλίνεται. Ο βιός, του βίου, τον βίο. Ω, βιε. Αβίωτε; Ανθόσπαρτε; Ασυνεχή; Μεταλλασσόμενε; Ο βίος που γίνεται βιός. Και το βιός που γίνεται βίος.

Η Θάλεια Γκατζούλη μεταμορφώνεται σε βιο-λόγο (ή μήπως βιο-γράφο;). Από διαγνώστρια γίνεται σκηνοθέτης: μέσα από λεπτές χειρονομιακές παρεμβάσεις μέχρι μεγαλύτερες εγκαταστάσεις, σκηνοθετεί καλλιτεχνικώς μία ζωή εύθραυστη, ίσως τραυματισμένη, σε κάποιο βαθμό επουλωμένη, που σε κάθε περίπτωση φέρει την ανάμνηση του χρόνου και του σώματος, ενός άχρονου αέρα και μιας χίμαιρας περαστικής.

Η Θάλεια σκηνοθετεί επίσης ένα ταξίδι από το εξωτερικό προς το εσωτερικό και το αντίστροφο. Από το αρρυθμιστο περιβάλλον, όπου ένας τόνος μετατρέπει το βίο σε βιός και το βιός σε βίο, στο προστατευμένο εκείνο περιβάλλον, που μπορεί να πάρει τη μορφή ενός μνημείου. Μνημείου δικού, οικείου, που θωρακίζει απέναντι στο χρόνο, διαφυλάσσει απέναντι στη φθορά ή την αβεβαιότητα, διασώζει τη μνήμη και την ίδια στιγμή ανοίγει το κουτί των ερωτηματικών. Από το μικροσκόπιο στη μεγάλη εικόνα, από το αληθινό σώμα στο σώμα του κόσμου, η σκηνή που φτιάχνει είναι ένας τόπος ζωντανού θεάτρου, ένας τόπος εξέτασης, περιπλάνησης και θεραπείας μαζί.

Θούλη Μισιρλόγλου

Μαρία Αρβανίτη

Το δωμάτιο της Μαρίας Αρβανίτη αποτελεί έναν κριτικό σχολιασμό διαφόρων παραμέτρων της σύγχρονης ζωής, άμεσα συνδεδεμένων με οικουμενικές, πανανθρώπινες έννοιες. Δουλεύοντας κυρίως με ζωγραφική, αλλά και τολμώντας πειραματισμούς με νέες τεχνικές (όπως τρισδιάστατες συνθέσεις με διπλωμένα και πλεγμένα κομμάτια χαρτιού) η καλλιτέχνης δημιουργεί κόσμους οικείου και ταυτόχρονα απειλητικούς.

Τα ζωγραφικά της έργα της ελκύουν, αρχικά, με τη φανταστική, σχεδόν ονειρική τους ποιότητα, για να αντεπιτεθούν με την ορμή και τη σκληρότητα στοιχείων από οικείες σκηνές ειδησεογραφικών δελτίων, ντοκυμαντέρ και ταινιών επιστημονικής φαντασίας. Ως πρωταγωνιστές τους αναδεικνύονται συγκεκριμένα διαχρονικά και καθολικά σύμβολα του ανθρώπου και της ιστορίας του, με τα οποία η καλλιτέχνης επιδίδεται σε μια σχεδόν εμμονική διερεύνηση των αντίρροπων τάσεων εξουσίας και ισχύος ανάμεσα στα δυο φύλα και στον κόσμο γενικά. Ο ρόμβος, πιστός στην αρχαιοελληνική του ετυμολογία, καταδεικνύει την αέναη περιστροφή και εναλλακτική υπερίσχυση ανάμεσα στον άντρα και στη γυναίκα, δύο ισόπλευρων τριγώνων μονίμως συνδεδεμένων στη βάση. Ο οβελίσκος είναι ένα αναγνωρίσιμο σημείο αναφοράς της εξουσίας, η οποία απονέμεται και αφαιρείται κατά βούληση από τον ίδιο τον άνθρωπο. Όλα αυτά αναπτύσσονται σε ένα μόνιμο φόντο που συνδυάζει οπτικές μνήμες από την αναλογική τηλεόραση και την σύγχρονη ψηφιακή ενημερωτική και ψυχαγωγική εικόνα, αφήνοντας κατά την απομάκρυνση μια σειρά από μετεικάσματα. Το *Panopticon* (2015) κάνει σαφή αναφορά σε ένα κατά Φουκώ δομημένο περιβάλλον υψηλής και μόνιμης παρακολούθησης, αλλά και δυνατότητας παρέμβασης στην ανθρώπινη ενέργεια. Τα στοιχεία αυτά επανέρχονται στο *Level Infinity* (2016), όπου ομοιάζουν πλέον σε οθόνη παιχνιδιού, με επίπεδα που εκτείνονται δυνητικά στο άπειρο, πλαισιωμένα από ένα πλήθος pixels.

Με τη σειρά τους, τα τελευταία μετουσιώνονται σε τρισδιάστατες εγκιβωτισμένες παρουσίες, διττές φιγούρες ηρώων ηλεκτρονικών παιχνιδιών/αρχετυπικών μορφών, οι οποίες, προσπαθώντας να διαφύγουν από την ίδια τους τη συνθήκη ακροβατούν επικίνδυνα ανάμεσα στην ελευθερία και τον εφιάλτη - την εγγενώς πιθανή απότομη μετάβαση από την εξεζητημένη τεχνολογία σε μια ενστικτώδη βάση.

Εύη Μπανιωτοπούλου

Αμαλία Βεκρή

Room for one, tea for two, a studio visit.

Την γνωρίζω μερικά χρόνια. Την συναντώ πολλές φορές σε μπαρ, πηγαίνουμε μαζί σε πάρτυ.

Έχουμε διοργανώσει και μερικά μαζί νομίζω. Μου έχει ζητήσει να κάνω έργο γι' αυτή πριν καν δω έργο της.

Η ίδια εκδίδει ένα φανζίν (από τα λίγα που κυκλοφορούν αυτή τη στιγμή στην Αθήνα) που μέσα από μια παρήχηση ταυτίζει την Αθήνα με την Ασθένεια παρουσιάζοντας την πιο underground πλευρά της πρώτης και δίνοντας παράδοξα με θετική διάσταση στην δεύτερη.

Έχω ζητήσει έργα της για ομαδικές εκθέσεις. Δεν ρώτησα ποτέ τι θα μου φέρει. Τα έβλεπα όταν το έφερνε. Ήταν ακριβώς αυτά που περίμενα, ωστόσο τελείως

διαφορετικά από αυτά που φανταζόμουν. Μάλλον ξέρει τη δική μου δουλειά καλύτερα από ότι ξέρω εγώ τη δική της. Αυτό είναι κάτι που δεν μου έχει ξανασυμβεί. Η έκθεση Room for one, tea for two, a studio visit είναι η πρώτη φορά που θα δω έργα της οργανωμένα.

Σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Πιστεύω ότι είναι πολύ ταιριαστό. Το ίδιο πιστεύει και αυτή.

Αλέξιος Παπαζαχαρίας

Μαρία Ζαχαρογιάννη

ABSENCE

«Το ξέρω πως καθένας μονάχος πορεύεται στον έρωτα
μονάχος στη δόξα και στο θάνατο»

Γιάννης Ρίτσος, Σονάτα του Σελινόφωτος

Η ομάδα Yellow με σκηνοθετική επιμέλεια της εικαστικού Μαρίας Ζαχαρογιάννη πραγματεύεται την εμπειρία του έρωτα και τα συντρίμια του. Ο έρωτας και ο θάνατος, η πολεμική διάσταση του έρωτα, ο πόλεμος και ο έρωτας για πόλεμο διερευνώνται μέσω ενός ατέρμονου σχεδίου. Σ' ένα δυστοπικό χώρο τρεις περφόρμερ βρίσκονται αντιμέτωποι με τον εαυτό τους ως αυτοτελείς προσωπικότητες και πέρα από το παράλογο της «κατασκευασμένης» επιθυμίας, σαν δούρειος ίππος ενός χυδαίου ρομαντισμού.

Με μια διάθεση για αναδόμηση του προσωπικού χώρου, και με τους ήχους των λέξεων, φορείς μιας επικοινωνίας πρωτόγονης, η δραματουργική σύγκρουση επιτελείται από τους «υποκριτές» που μας αποκαλύπτουν ρυθμικά τον απόηχο της επιθυμίας στην αρχική της μορφή – σε σωματικό και πολιτικό επίπεδο – πριν προλάβει να επεξεργαστεί από τους μηχανισμούς λιμπιντικής κατασκευής της. Συνειδητοποιώντας την ευθραυστότητά τους, επιχειρούν να κατασκευάσουν ένα νέο συντακτικό που θα ανάγει τον πόνο που υπομένουν σε μνήμη, σε νοσταλγική εμπειρία.

Ο πόνος που προκύπτει από μια διαδικασία σύγκρουσης σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο αποτελεί κύρια ανησυχία γενικότερα στο έργο της Μαρίας Ζαχαρογιάννη σε όλα τα μέσα καλλιτεχνικής έκφρασης που μελετά, από τη ζωγραφική μέχρι την περφόρμανς. Το στοιχείο του κλειστοφοβικού και ιδιωτικού στην εμπειρία του έρωτα ενυπάρχει με την ανάγκη εξεύρεσης διεξόδου, την ανάγκη για φως. Με σαφείς επιρροές από τη δραματουργία, η εικαστικός αναζητά το σημείο εκείνο της ανατροπής στη θεατρική πλοκή όπου η διανομή ρόλων, μεταμορφώνει τους πρωταγωνιστές σε θύτες ή θύματα. Ο έρωτας είναι μια συνθήκη βαθιά επαναστατική, μας καθιστά πολιτικά υποκείμενα απέναντι στην συνενοχή και την διατύπωση του ωραίου.

Το συγκεκριμένο έργο είναι μια αποτύπωση της πορείας διερεύνησης της θεματολογίας έρωτας – πόλεμος από μια συλλογική έρευνα της ομάδας Yellow αποτελούμενη από τους Γιάννο Ντανάκο, ηθοποιό – χορευτή, Μπέλλα Αμπαρτζάκη, βιωματική περφόρμερ και Μαρία Ζαχαρογιάννη και συνεργατών Βάσια Πασπάλη, περφόρμερ και Αλέξια Καραβέλα, εικαστικό που επιμελείται τα κουστούμια της περφόρμανς με αναφορά στο νταντά.

Αντιγόνη Πογιατζή

Επιμέλεια: Αντιγόνη Πογιατζή. Κείμενο, concept: Μαρία Ζαχαρογιάννη
Επιτέλεση: Γιάννος Ντανάκος, Βάσια Πασπάλη, Μπέλλα Αμπαρτζάκη. Βίντεο: Άκης Σδονάς

Κατασκευή αντικειμένων, Κουστούμια : Αλέξια Καραβέλα. Ηχογράφηση: Αντρέας Γκόβας

Lea Culetto

Η Lea Culetto μόλις έχει αποφοιτήσει από τη Σχολή Καλών Τεχνών της Σλοβενίας καταθέτοντας με τη διπλωματικής της διατριβή μια πολύ ενδιαφέρουσα και εξαιρετικά προγραμματισμένη μελέτη για τις σχέσεις μεταξύ δημόσιου και προσωπικού χώρου. Η προσέγγιση που έχει ξεκινήσει αφορά τον κοινωνικό θεσμό της προϊκας και την έγκαιρη προετοιμασία της από τη γυναίκα μετά τον αρραβώνα. Θεσμός διαδεδομένος με πολύ ισχυρές κοινωνικές ρίζες ακόμα, που βάζει το στίγμα του στις έμφυλες κοινωνικές σχέσεις.

Η μετατροπή του ιδιωτικού σε δημόσιο αποτυπώνεται με ιδανικά σαρκαστικό τρόπο στο χώρο ενός δωματίου σε ένα ξενοδοχείο, στον οποίο μεταφέρει τις συγκρούσεις ανάμεσα σε ισχύοντα ακόμη πολιτισμικά - κοινωνικά μοντέλα στο δίπολο ατομικό-δημόσιο.

Η καλλιτέχνη προέρχεται από μια κοινωνία η οποία λόγω ιστορικών δεδομένων δεν έχει βιώσει τον φεμινιστικό καλλιτεχνικό λόγο των δεκαετιών του '60 και '70. Η ίδια πολύ νεότερη ζει στο μείγμα της επιβεβλημένης παγκοσμιοποίησης και πανίσχυρης ακόμα παράδοσης. Ίσως, εκείνο που σήμερα προσδιορίζουμε σαν μετά-φεμινιστικό λόγο, να στέκεται μακριά από τις εικαστικές προθέσεις της Lea Culetto. γιατί εστιάζει περισσότερο στο περιβάλλον που νοηματοδοτεί το έργο της και όχι στην εικαστική αφήγηση.

Επειδή λοιπόν, το ζήτημα των κριτηρίων που σύμφωνα με τα οποία ένα έργο πληρεί τις προϋποθέσεις για να το προσεγγίσουμε ως τέχνη αμφισβητούνται πλέον εδώ και χρόνια, έχει επιλέξει τη διερεύνηση ενός πεδίου (παράδοση/ πολιτισμικά μοντέλα και Δημόσιος χώρος) ως περιβάλλον νοηματοδότησης αυτού του συγκεκριμένου έργου.

Χάρης Σαββόπουλος

Χαρά Πρωτοπαπά

ΤΟ ΟΛΟΝ

Αιωρείται.

Είναι από και άυλο, ένα διάφανο, διάχυτο, ρέον δέρμα, κενό και γεμάτο από το ίδιο του το νόημα.

Ένα συν-αισθητικό αντικείμενο που τεντώνεται και απλώνεται μέσα στο χώρο των Ιδεών, που δημιουργεί, οριοθετεί και ακυρώνει τον χώρο.

Οπτικό, απτικό, αυθύπαρκτο και ανύπαρκτο ταυτόχρονα, περικλείει την πρώτη και τελευταία ανάσα του έρωτα, της γέννησης, του θανάτου.

Μία αδιόρατη μα αναπόδραστη μεμβράνη ενεργοποιεί το θάμπος των αναμνήσεων, κρυσταλλώνει το σήμερα και εγκολπώνει το μυστηριακό αχνοφέγγισμα του επέκεινα.

Ψηλαφώντας την νεότοκη, υδατώδη, ανέγγιχτη επιφάνεια, ο θεατής-δέκτης αποκρυπτογραφεί μία πρόσκληση συμμετοχής στο γεγονός της ύψιστης απόλαυσης, τη στιγμή εκείνη που λυτρώνει και αφανίζει συνάμα, εφήμερη και παντοτινή.

Την ώρα που μάτια και νους βυθίζονται γλυκά στον μεσημερικά παλλόμενο πλαστικό όγκο και απορροφώνται στα απύθμενα σπλάχνα του.

Μέσα του, κόκκινα και λευκά αιμοσφαίρια χρωματίζουν και πυκνώνονται σε μία σαρκώδη, λιβιδινική, μαλακή ροζ ζύμη που ως ποθητή κλίση προσδοκεί να σχηματοποιηθεί από την πάλη των σωμάτων των εραστών και να εγκιβωτίσει τον ενδιάμεσο χώρο της συνεύρεσής τους στην αιωνιότητα.

Μία μάταιη προσμονή εγκλωβισμένη στο Σωκρατικό «άτοπο»- το σφραγισμένο από μία αδιάκοπα απρόβλεπτη πρωτοτυπία αντικείμενο του πόθου. Το Ντυσανικό ανικανοποίητο της Νύφης συναντά την Etant Donnes ηδονοβλεπτική σχισμή μέσω μίας ρευστής ποιητικής που αποφεύγει τη σχηματοποίηση και την εδραίωση, ακόμα κι αυτών των διαφορών, των ρηγμάτων, των μεθόριων που εδράζονται σε πλάνες και αντικατοπτρισμούς.

Για τον Baudrillard η υποψία αυτού το οποίο μέσα στον Άλλο μένει εσσεί μυστικό στον εαυτό του ενισχύει την ένταση της έλξης ενώ για τον Derrida εγγύτητα και απομάκρυνση οσμώνονται σε μία πανταχόθεν φασματική παρουσία-απουσία.

Το ακαθόριστο, το απρόσιτο, το απόλυτα απόμακρο προκαλεί την ανάγκη αποκωδικοποίησης μίας σημαίνουσας αποκάλυψης, μίας συνταρακτικής γένεσης.

Η παρουσία της απόκρυψης οδηγεί στην πιο πυρετώδη επιθυμία διάρρηξης, σύνθλιψης επιφάνειας και βάθους μαζί, εμβύθισης, απορρόφησης.

Στην ασφυξία της κορύφωσης.

Έρη Δημητριάδη Ρενάτα Μεθενίτη

Δύο νέες καλλιτέχνιδες έχουν το κοινό ότι ως απόφοιτοι της Αρχιτεκτονικής Σχολής συνεχίζουν τις σπουδές τους στην ΑΣΚΤ με κοινούς καθηγητές και σε ότι αφορά την συμμετοχή τους στα Rooms 2017, αποφασίζουν να παρουσιάσουν έργα ειδικά φτιαγμένα για την ξεχωριστή έκθεση στα δωμάτια του ξενοδοχείου. Η Ρενάτα Μεθενίτη και η Έρη Δημητριάδη δημιουργούν μία εγκατάσταση in situ αποδίδοντας την έννοια της προσωρινής παραμονής, της διαδοχής, του αποσπασματικού βιώματος, των αισθήσεων. Με διάφορα μέσα και υλικά, βίντεο, γλυπτά από γύψο, ανάγλυφα από χαρτί διαπραγματεύονται και αποδίδουν την αίσθηση, την παρατήρηση, το βίωμα του περιβάλλοντος, τόσο της εξωτερικής θέας από ψηλά του Λυκαβηττού, όσο και εσωτερικά στο δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Το πρώτο από τα τρία έργα της Έρης είναι ένα βίντεο, το οποίο παρουσιάζει τη θέα από ψηλά από δωμάτιο του ξενοδοχείου St. Georges Lycabettus. Σε κάποιο σημείο η λήψη τεμαχίζεται σε λωρίδες οι οποίες παρεμβάλλονται, μπλέκονται, σαν θάλασσα, ως παλιμπηστα, τα οποία δίνουν την αίσθηση μιας αφηρημένης σύνθεσης. Το δεύτερο έργο αφορά τη δημιουργία μιας σειράς από γύψινα post-it, σαν από σημειώματα από χάρτες περιοχών της Αθήνας με ραντεβού και υπενθυμίσεις των ενοίκων του δωματίου. Η τρίτη κατασκευή δημιουργείται από χυτευμένες οδοντόβουρτσες και σαπούνια από γύψο. Τα λευκά, μικρά αυτά αξεσουάρ, simulacrum, παραπέμπουν στην παραμονή των διαδοχικών ενοίκων του ξενοδοχείου, στις δραστηριότητες, τις καθημερινές ανάγκες τους και την ανάμνηση της παρουσίας τους στο χώρο μετά την αποχώρησή τους.

Η Ρενάτα αποδίδει επίσης την παραμονή του προσωρινού ενοίκου του δωματίου με νύξεις σε σχέση με τις αισθήσεις. Ειδικά για την έκθεση η καλλιτέχνης δημιουργεί ένα βίντεο το οποίο προβάλλει σελίδες από το artist's book που κατασκεύασε με σκέψεις, αναλύσεις, καταγραφές σε σχέση με το χώρο του ξενοδοχείου και του δωματίου. Ένα δεύτερο έργο, ανάγλυφο από χαρτί, ενισχύει την αναφορά στον αστικό περίγυρο, στο τοπικό, φυσικό, χωροταξικό ανάπτυγμα του λεκανοπεδίου. Το τρίτο έργο της Ρενάτας είναι ένα απλό ready made με λευκά σαπούνια αρωματικά, ένα βιομηχανικό προϊόν πρώτης ανάγκης που εμπλουτίζει το σύνολο με την κινητοποίηση της αίσθησης της οσμής, της καθαριότητας, της φευγαλέας ανάμνησης.

Πρόκειται για μία αρμονική συνομιλία των δύο εικαστικών με εντυπωσιακά κοινές εστιάσεις στη διαχείριση της πρόκλησης, με ομοιότητες και συγκλίσεις, τόσο στην αισθητική και νοηματική επεξεργασία, όσο και στην οπτική, απτική και γενικότερα στην αποσπασματική απόδοση των αισθήσεων.

Λίνα Τσίκουτα

Μυρτώ Κόλλια

Natural

Σε μια εποχή που η τέχνη κυριαρχείται από την τεχνολογία και την ψηφιακή εξέλιξη, το έργο της Μυρτώ Κόλλια (Ρόδος, 1983) επιστρέφει σε μία από τις αρχαιότερες μορφές τέχνης, την κεραμική. Το δωμάτιο μετατρέπεται σε ένα ζωντανό «εργαστήριο», σε έναν χώρο όπου ο θεατής έρχεται αντιμέτωπος τόσο με τη διαδικασία της κεραμικής παραγωγής όσο και με το αποτέλεσμα της κεραμικής τέχνης.

Η διαδικασία της γένεσης των πετρωμάτων έως τη διάβρωση και την αποσάθρωσή τους, δηλαδή την προοδευτική και σταδιακή αποσύνθεσή τους, αποτελεί τον καθοριστικό άξονα στην έρευνα της Κόλλια. Η έννοια του τυχαίου και της διάρκειας κατέχουν κεντρική θέση. Οι τυχαίοι σχηματισμοί στα έργα της αποτελούν μια μικρογραφία της φύσης. Αντανακλούν την αέναη διαδικασία γέννησης και καταστροφής.

Έργα κομψά και τραχιά ταυτόχρονα, από ζωντανές, οργανικές φόρμες, που μοιάζουν ακατέργαστα, σαν θραύσματα, απομεινάρια από κατασκευές του παρελθόντος που επανενώθηκαν και ζωντάνεψαν ξανά μέσα από ένα νέο έργο. Το έργο της Κόλλια επικεντρώνεται στις έννοιες της δημιουργίας και της γένεσης, της καταστροφής και της αποσύνθεσης. Βασικό στοιχείο που κυριαρχεί στη δουλειά της είναι η φύση και οι δυνατότητες αποτύπωσής της σε ένα έργο τέχνης, όχι ως πιστή, ρεαλιστική απεικόνιση αλλά ως αφετήρια για τη δημιουργία του έργου. Ο πηλός χρησιμοποιείται ως πρώτη ύλη, ενώ ταυτόχρονα η φύση του πηλού καθοδηγεί την διαδικασία της δημιουργίας.

Ελένη Τσοποτού

Μαρία Τζανάκου

REAL DEAL

*«Αν σαν πεθάνω, θελήσετε να γράψετε
τη βιογραφία μου,
τίποτα πιο απλό.
Δεν έχει παρά δύο ημερομηνίες- της
γέννησης και του θανάτου μου.
Ανάμεσα στη μία και στην άλλη,
όλες οι μέρες είναι δικές μου».*
Φερνάντο Πεσσόα

Η γέννηση κι ο θάνατος δεν είναι παρά δυο στιγμές, απόλυτες, και σταθερές. Ωστόσο, πέρα από αυτό που τελικά μένει ως άξιο να μνημονευθεί, το Real Deal τείνει να περικλείει την ουσία, εν προκειμένω της ζωής, το απόλυτο της ανθρώπινης ύπαρξης στον ενδιάμεσο αυτό χώρο μεταξύ γέννησης και θανάτου, την προσωπική και μοναδική αφήγηση του καθενός σε έναν κόσμο στον οποίο ήρθαμε όλοι απρόσκλητοι.

Πρόκειται για ένα σχέδιο στον χώρο, μια εγκατάσταση με διαστάσεις μεταβλητές, όπως οι τροχιές –ανοδικής και καθοδικής πορείας –που χαράσσει ο άνθρωπος στο φευγαλέο πέρασμά του.

Σε επιφάνειες επικαλυμμένες με ένα μείγμα βρώσιμων υλικών και με τη δήλωση

“Real Deal OCTOBER 26, 1972-NOVEMBER 04, 2008”, η καλλιτέχνης εγγράφει ένα ανώνυμο και εφήμερο ίχνος, όπως κάνουν και τα γκραφίτι αντίστοιχα στον δημόσιο χώρο, προκειμένου να προσδιορίσει μια εκ νέου επεξεργασία της μνήμης (re-editing memory). Η χρήση του icing, στα χρώματα του φάσματος του ουράνιου τόξου, σχετίζεται με την έννοια της επιθυμίας και μας ωθεί, ίσως με έναν παιγνιώδη τρόπο, να αναλογιστούμε ευρύτερα, μέσα στο διάστημα αυτό που έχουμε μοιραστεί και συνυπάρξει, τι έχει τελικά μεγαλύτερη αξία να μνημονεύσουμε.

Ένα ακόμη παιχνίδι με τις λέξεις, οι οποίες λαμβάνουν κυρίαρχη θέση στο συνολικό έργο της Μαρίας Τζανάκου, μέσω της χρήσης λογοπαίγνιων και διφορούμενων εννοιών γενικότερα, αλλά και μέσω της δημιουργίας εφήμερων κειμένων-γλυπτών (text sculptures) και stencils με μολύβι στον δημόσιο χώρο.

Σοφία Χρυσανοπούλου

2017 ROOMS

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Είκοσι Επιμελητές Προτείνουν Νέους Καλλιτέχνες.

ΔΩΜΑΤΙΟ	ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
401	Κυβέλη Μαυροκορδοπούλου	Αθανάσιος Γάτος
403	Χριστόφορος Μαρίνος	Νίκη Γκουλέμα
406	Εύα Βασλαματζή	Κωνσταντίνος Κωτσής
407	Αλέξιος Παπαζαχαρίας	Αμαλία Βεκρή
408	Φαίη Τζανετουλάκου	Χαρά Πρωτόπαπα
409	Πέτρος Κοσμάς	Ειρήνη Γεωργοπούλου
410	Νάσια Καλαμάκη	Μαίρη Θηβαίου
411	Εμμανουέλα Ανδριανάκη	Βάλια Παπαστάμου
412	Ελένη Τσοποτού	Μυρτώ Κόλλια
413	Θούλη Μισιρλόγλου	Θάλεια Γκατζούλη
415	Δηώ Καγγελάρη	Ελίζα Μοσχοπούλου
417	Χάρης Σαββόπουλος	Lea Culetto
418	Σοφία Χρυσάφοπούλου	Μαρία Τζανάκου
419	Ισαβέλλα Κλαδάκη	Αγγελική Μπόζου
420	Λίνα Τσίκοιτα	Έρη Δημητριάδη
		Ρενάτα Μεθενίτη
421	Αρετή Λεοπούλου	Nicolas Paradiselo
422	Δόμνα Γούναρη	Κατερίνα Βέλλιου
424	Εύη Μπανιωτοπούλου	Μαρία Αρβανίτη
425	Αντιγόνη Πογιατζή	Μαρία Ζαχαρογιάννη
426	Γιώτα Κωνσταντάτου	Marina Genadiëva

ROOMS²⁰¹⁷**+**
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν σε αυτή τη διοργάνωση, τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες και ασφαλώς το ξενοδοχείο St George Lycabettus και την οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη σύγχρονη τέχνη και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη και προβολή πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
All rights reserved, Ιανουάριος 2017
Επεξεργασία καταλόγου : Χρήστος Τράκας
Φωτογράφιση: Elina Liberta

ROOMS²⁰¹⁷+

Contemporary Art Show

Twenty Curators propose Young Artists
Kappatos Gallery, 12 Athinas str., 105 54 Athens
Pantheon Cultural Non Profit Society
T: 210 3217931, 6932463131, F: 210 3212745
pan8eon@otenet.gr
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com
www.athensartresidency.com

